

Vi skulde at paasee, at de Undersaatter, der leve under den — om man vil — middelbare Beskyttelse af Danmarks Niges Grundlov, have nydt denne Beskyttelse den hele Tid, men den vilde de ikke have nydt, saafremt Ministrene kun vare ansvarlige for Kongen for det der førte Regimente og ikke ligeoverfor os. Den ærede Minister maa lægge Mærke til, at Sagen stiller sig accurat modsat hans Betragtningmaade. Fra den Stund, disse Landsdele bleve tilhættede imod gode danske Landsdele, da Kongen af Preussens og Keiseren af Østerrig, desværre som Besiddere af Slesvig, indrømmede Hs. Maj. Kongen Ret til at incorporere de af dem aftraadte Landsdele — thi han beholdt dem ikke, han havde afstaaet dem, men fik dem igjen — var den Sanction, der blev givet af Rigsraadet, nok til at udtale, at Statens hese Souverainitet, Statseenheden, udstrakte sit beskyttende Skjold ogsaa over disse Landsdele og Undersaatter. Den Nødvendighed, der var for ikke uebløffelig at kunne regjere dem med Kongeriget Danmarks Love, maatte bringe Regjeringen til exceptionell foreløbig at regjere dem ved midlertidige Bestemmelser, for hvilke den var ansvarlig som for enhver midlertidig Handling i hvilken som helst Dele af Landet; men nu ere vi komne saa vidt, at denne midlertidige Tilværelse ikke behøves mere; nu ere vi komne saa vidt, at faste borgerlige Love maae finde deres Anvendelse der. Vi maae imidlertid ikke komme til denne Erkjendelse derigjennem, at de Vedkommende kunne have levet under en fremmed Statsmyndighed, thi hvilken skulde denne have været? Det skulde da i alt Fald have været Kongen af Danmarks, men naar han kan tage imod en saadan Statsmyndighed, uden at den paagældende Grundlovsparagraf i saa Henseende er steet Fyldest, kan det Land, hvorover han paa denne Maade kommer til at regjere, blive saa stort, at han mægtig kan vende sig mod os og tilintetgjøre vor Forfatning, idet han hos os indfører den Souverainitet — jeg mener her den personlige Souverainitet —, med hvilken han regjerer de nperhvervede fremmede Lande; han

kan da gjøre denne nye Forfatning gjældende hos os, istedetfor at vor Forfatning hører hjemme der. Det er ikke nogen Spørg, naar vi gaae ind paa en Beslutning af denne Art. Det kan godt være, at den kommer til at staae som et Problem; men Historien har viist os saa mange Ting, som Ingen har kunnet forudsæe; Historiens Kjendsgjerninger ere blevne saa underlig forveglede og fordreiede, at man i Tide skal berede sig paa, hvad der kan følge. Enhver Landsdeel, som erhverves under den danske Konges Myndighed, erhverves enten paa den Maade, at han skal have vor Indvilligelse til at være Regent der, eller paa den Maade, at vor Forfatning ogsaa er factisk tilstede der, og forsaavidt denne ikke kan komme til Udøvelse gjennem alle ud af den flydende Love — saaledes maae alle Love her i Landet betragtes —, maa den midlertidige Tilstand være den, at man benytter de Midler, man har, til at regjere, forudsættende, at man saa snart som muligt ved Lov erhverver Bevilling enten til dette Provisoriums Fortsættelse, eller til en ordnet Tilstands Indførelse. Derfor raader jeg det ærede Thing til, at det, ifald det skulde hælde sig, at den ærede Minister ikke nu skulde finde, at det baade for Regjeringen og for os var bedre at lade dette Spørgsmaal ligge uafgjort, ikke giver en eneste Tilstemning til denne Beslutning og derved indrømmer, at vor Statsmagt kan sondres fra vor Forfatning og dens Tilværelse. Jeg beder de Herrer alvorligt at betragte dette Spørgsmaal, om det ogsaa for Diebliffet kun rører ved smaa Landsdele, og strax at afvise et Forslag til en Beslutning af denne Art; thi De kunne ikke vide, hvad en saadan Beslutning kan faae at bethde.

Klein: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.